

PISMO PAPEŽA JANEZA PAVLA II.
KARTUZIJANOM OB DEVETSTOLETNICI USTANOVITVI REDA

Ljubemu sinu
ANDREJU POISSONU
generalnemu ministru kartuzijanskega reda

»Bivati v molku in samoti celice«: To je, kot je znano, posebno prizadevanje in smoter Kartuzijanskega reda, kateremu načeluješ (prim. Obnovljena pravila Kartuzijanskega reda, 1971, pogl. 4.1). Njegovi člani so sledili posebnemu božjemu klicu ter se preselili, zato da bi živeli samo za Boga, »iz vihre tega sveta v varni in mirni pristan« (Sv. Bruno, Pismo Raulu, »Lettres des premiers Chartreux«, Sources Chrésiennes, Paris 1962, p. 74).

Ta Red si že 900 let prizadeva vztrajati v tej obliki »skritega življenja s Kristusom« (prim. Kol 3,3), to pa z odločnostjo in stanovitnostjo, ki zaslužita pohvalo. Prav je, da vam to javno priznamo ravno te dni, ko obhajate obletnico vašega začetka. Kajti okoli 24. junija leta 1084. – na praznik svetega Janeza Krstika, ki ga kartuzijani poleg Blažene Device Marije častite kot nebeškega zavetnika, saj je bil »največi med preroki in vnet za samoto« (prim. himno pri hvalnicah na slovesni praznik sv. Janeza Krstnika) – je začel sveti Bruno, odlični mož, skupaj z nekaj tovariši na kraju z imenom Kartuzija v grenobelski škofiji živeti vzorec tega, svetu odmaknjenega življenja.

Ob spominu na ta srečni dogodek se veselimo skupaj z vami in vam iz srca čestitamo k tako dolgoletni zvestobi. Obenem želimo ob tej priložnosti izraziti celotni kartuzijanski družini naše visoko spoštovanje in očetovsko ljubezen.

Znano je, da so v prvih stoletjih Cerkve živeli puščavniki, ki so se predajali molitvi in delu v samotnih krajih, ljudje, »ki so zapustili vse in se predali nebeškemu načinu življenja« (Sv. Atanazij, Življenje sv. Antonija; PG 26, 866). Z njimi se je pravzaprav začelo redovniško življenje. Njihovi zgledi so vzbudili občudovanje ljudi ter mnoge spodbudili h krepostnemu življenju. Naj navedemo samo eno od številnih pričevanj. Sveti Hieronim je z navdušenimi besedami poveličeval ta bivališča menihov: »O puščava, razcvetela s Kristusovimi cveticami! O samota, v kateri rastejo oni kamni, s katerimi se v Apokalipsi zida mesto vélikega kralja! O pustinja, koliko pristrčneje je v tebi veselje z Bogom!« (14. pismo; PL 22, 353-354).

Rimski papeži so večkrat potrdili in pohvalili to odmaknjeno življenje. Kar zadeva vas, sta v novejšem času to storila Pij XI. v apostolski konstituciji, ki se začinja z besedo »Umbratilem«, ter Pavel VI. v pismu, ki ti ga je poslal ob generalnem kapitlju l. 1971 (AAS, 16, 1924, str. 385 sl. – 63, 1971, str. 447 sl.). Drugi vatikanski koncil je poveličeval ta samotarski način življenja, s katerim redovniki tesneje hodijo za Kristusom, pogreznjenim v kontemplacijo na gori; hkrati je zatrdil, da iz njega priteka vir rodovitnosti

za vso Cerkev (prim. C 46; R 7). Tudi nedavno izdani Zakonik cerkvenega prava potrjuje to mišljenje z značilnimi besedami: »Ustanove, ki so docela naravnane h kontemplaciji, imajo vedno odlično mesto v Kristusovem skrivnostnem telesu« (kan. 674).

Vse to se dotika vas, dragi kartuzijani in kartuzijanke, ki ste se umaknili iz posvetnega hrupa ter si »izvolili najboljši del« (prim. Lk 10,41). Zato je prav, da pri vsej naglici, ki zajema sodobnega človeka, vztrajate z neomajno voljo v vašem svetem poklicu ter se vedno zatekate k prvotnemu duhu vašega Reda. Saj se zdi, da naš čas potrebuje lepega zgleda in koristi, ki jih nudite z vašim življenjem. Človeški duhovi so spričo tolikih nemirov razdeljeni. Neredko jih motijo in spravljajo v duhovno stisko številni spisi, ki jih neodgovorno objavljajo, zlasti pa sredstva družbenega obveščanja, ki imajo silno velik vpliv na javno mnenje, a neredko zavračajo krščansko resnico in nauk. Zato pa ljudje potrebujejo iskanja in z življenjem izpričanega pogleda na to, kar je absolutno. Vaša naloga je torej, da jim to pokažete.

Pa tudi tisti sinovi in hčere Cerkve, ki se v svetu ukvarjajo z apostolskim delovanjem, potrebujejo sredi menjav in sprememb opore v stanovitnosti Boga in njegove ljubezni. Naj vidijo v vas pričevanje o tej stanovitnosti, ki ste je prav posebno deležni na tem zemeljskem romanju.

Sama Cerkev, skrivnostno Kristusovo telo, ki je dolžna nenehno darovati božjemu veličanstvu hvalno daritev – to je ena izmed njenih glavnih nalog –, potrebuje vašo pobožno vnemo, s katero noč za nočjo »vztrajate na sveti straži« (prim. sv. Bruno, nav. Pismo, str. 68).

Priznati je treba, da v našem času, ki verjetno daje preveč veljave dejavnosti, vašega samotarskega življenja ljudje ne znajo prav umevati in dovolj ceniti, zlasti zato, ker so potrebe po delavcih v Gospodovem vinogradu tako velike. Nasproti takšnemu mišljenju je treba odločno povedati: Tudi dandanes morajo kartuzijani ohraniti pristni značaj svojega Reda. To se docela ujema z zahtevo novega Zakonika cerkvenega prava. Ta sicer omenja nujno potrebnost dejavnega apostolata, vendar pa brani posebno poklicanost onih, ki so člani popolnoma kontemplativnih redovnih ustanov, sklicujoč se na njihov način služenja božjemu ljudstvu, »katerega spodbujajo z zgledom in razširjajo s skrivnostno apostolsko rodovitnostjo« (kan. 674). Če torej vaših redovnikov »ni mogoče klicati, da bi pomagali v raznih pastoralnih službah« (prav tam), potem tudi neka druga oblika apostolata, da namreč omogočate tujcem, željnim duhovne obnove v samoti, prebiti nekaj časa v vaših samostanih, se ne sme uveljaviti, vsaj ne kot stalna navada, ker se pač ne sklada z namenom vašega puščavniškega življenja.

Gotovo utegnejo povzročiti kartuzijanskim skupnostim nemajhne težave številne in nagle spremembe v sodobni človeški družbi, nove psihološke razmere, ki vplivajo na duhove, zlasti med mladimi, ter živčna napetost, ki muči toliko naših sodobnikov. Te težave se gotovo čutijo najbolj pri uvajanju tistih, ki želijo postati kartuzijani. Zaradi tega je treba ravnati pametno in odločno – ob vsej pozornosti na težave mladih –, da bo vaša karizma ostala neokrnjena in pristna ter se ne boste oddaljili od preiskušanih pravil. Samo trdna volja, vneta od božje ljubezni in pripravljena, da mu služi s strogim življenjem, odmaknjenim od ljudi, bo premagala navedene ovire.

Cerkev je z vami, dragi sinovi in hčere svetega Bruna, in pričakuje veliko duhovnih koristi od vaših molitev in spokornih vaj, ki si jih nalagate zavoljo Boga. Pred leti sem dejal, ko sem govoril o Bogu posvečenem življenju: »Ni toliko važno to, kar delate, kakor to, kar ste« (prim. Nagovor duhovnikom, misionarjem, redovnikom in redovnicam, dne 1. oktobra 1979; AAS, 71, 1979, str. 1127): To pa se prav posebno nanaša na vas, ki ste se odpovedali tako imenovanemu aktivnemu življenju.

Ko se zdaj spominjate začetka vašega Reda, vas gotovo prevzema želja, da se z obnovljeno gorečnostjo srca in duhovno radostjo oklenete vašega vzvišenega poklica.

Na koncu v znamenje ljubezni, ki nam je narekovala to pismo, in voščilo obilnih božjih darov tebi, ljubi sin, in vsem kartuzijanom in kartuzijankam iz srca radi podelimo v Gospodu apostolski blagoslov.

Iz vatikanske palače, dne 14. maja 1984, v šestem letu našega papeževanja.

Janez Pavel II., papež